

JUNIORII CULTURII DE SÂMBĂTĂ

Decembrie 2015 – nr. 2

Editori:

Laura Andreea STOICA

Daria STEMATE

Leontina GRIGORESCU

DESPRE AROGANȚĂ

- tema lunii decembrie -

SUMAR :

Argument – prof. Ionuț CRISTACHE

1. Daria STEMATE – Despre aroganță

2. Iuliana Elena DUMITRAȘCU – Aroganță și ignoranță
3. Laura Andreea STOICA – Nu deveniți insuportabili!
4. Leontina GRIGORESCU - Analiză arogantă
5. Alina PREDA – Dincolo de o mască rece
6. Ionela Cristina MILITARU – Prejudecăți
7. Alexandra NEAGU – Pietre și oameni
8. Larisa Ioana MILEA– Ce aroganță...
9. Mihai Robert LUNGU – A fi sau a nu fi, acesta este răspunsul...
10. Roxana Florentina CLOPOTARU – Interviu cu Aroganța

ARGUMENT - Ionuț CRISTACHE – Lecția despre aroganță...

Prietenii mei de la JUNIORII CULTURII DE SÂMBĂȚĂ au avut o „temă” comună: despre aroganță... Au vrut ei și „domn profesor” a fost, ca de fiecare dată, alături de adolescenții frumoși pe care îi vede în fiecare săptămână. Tinerii mei prieteni, care scriu aici de fiecare dată, înțeleg și simt, se îndoiesc sau nu, sunt îngândurați sau fericiți și, da, au câte ceva de spus...

Am scris și eu, de curând, o tabletă săptămânală în *Gazeta Dâmboviței*... Lecția mică despre aroganță o așez aici ca o premisă încrâncenată pentru „dosarul” de toamnă al elevilor mei.

Era înconjurat de câțiva subalterni umili, care se ploconeau în jurul lui... I se scufundase scaunul în podea, sub greutatea autorității lui de mare șef, privea scârbit intrușii din sala decorată cu obiecte vechi a restaurantului de Centru Vechi al orașului. Al lui, dar și al meu... Pe dascălul din tinerețe l-a zărit, firește, a și dat ușor din cap, un fel de salut plictisit. Și arogant? Îl știu, mi-l amintesc, locuia posac în ultima bancă, încrâncenat de mic, mut de cele mai multe ori, unsuros, izolat, neînțeles... Arogant? Parcă... Era firesc să ajungă un șef mai măricel, cu mașină la scara blocului. Ce bloc? Trebuie să aibă o vilă aproape gata, cu gazon nou și câine scump în colțul grădinii, a dat bani mulți pe el. Cu siguranță că și animalul cel nou are un bot arogant, ca și stăpânul. A trecut pe lângă masa mea, mă gândisem că un subaltern dintre cei care-l însoțeau ar fi trebuit să-i poarte sulul cu hârtie igienică pufoasă și

moale. A schițat un surâs pentru domn profesor, dar cu măsură, așa, din colțul buzelor. Nu, cuvinte n-a găsit, n-a salutat, n-a întrebat nimic, a căscat din fălcile îngroșate bine în anii în care nu l-am mai văzut. Ce să vă spun, e adevărat, la unii aroganța ține loc de măreție a caracterului și vine din instabilitate și nesiguranță, iar succesul vine din umilință. De altfel, se tot repetă în ultima vreme acuzația de aroganță. În anumite contexte, termenul suferă totuși o schimbare de sens și o atenuare a negativității: e folosit pentru a desemna – cu oarecare simpatie și doar ușoară (auto)ironie – acte de teribilism, provocatoare sau surprinzătoare, cuvântul are sens concretizat și chiar formă de plural (*aroganțe*), intrând în expresii în curs de fixare (*a face aroganțe*). Păi da, *aroganța* altora e păcatul suprem, în vreme ce *aroganțele* proprii sunt motiv de mândrie. Așa scrie la *Dilema*... Un filosof, dintre cei despre care i-am vorbit cândva și umflatului cu gușă mare din restaurantul răcoros al orașului meu, spunea că pentru *arogant* (împrumut lexical modern, din secolul al XIX-lea, din franceză) există zeci de sinonime mai vechi sau mai noi, din diferite registre stilistice: *îngâmfat*, *încrezut*, *înfumurat*, *fudul*, *semeț*, *trufaș*, *infatuat* etc. Adică tocmai el, insul care se crede superior altora și își afișează sentimentul de superioritate, printre înghițiturile de bucate alese comandate de trepădușii din jur, în căutare de avantaje ipotetice... Aroganța este blocarea înțelepciunii, am citit eu pe undeva, iar lipsit de aroganță, imbecilul ajunge ratat. Le spun amicilor care sunt cu mine la un pahar de vorbă o poveste pe care sper să o audă și umflatul meu fost elev, din mijlocul lingușelilor de amurg... Un bătrân american trecut bine de 80 de ani ajunge la Paris și caută pașaportul, rătăcit pe undeva. Funcționarul îl întreabă ironic dacă a mai fost la Paris... Bătrânul domn zice că da... Atunci trebuia să știți că e nevoie să aveți pașaportul pregătit... Americanul îi răspunde: ultima oară când am fost aici n-a trebuit să-l arăt... Francezul, umflat precum fostul meu elev, zice că e imposibil, americanii trebuie întotdeauna să arate pașaportul atunci când ajung în Franța. Bătrânul l-a privit adânc în ochi pe francez și i-a zis: când am ajuns la țărm, la Gold Beach, în ziua D în 44, pentru a ajuta la eliberarea acestei țări, n-am găsit niciun francez căruia să-i pot arăta pașaportul. Prietenii mei râd, omul politic gras și tânăr a tras cu urechea, l-am urmărit pe sub rama ochelarilor și nu cred că a înțeles mare lucru. Băiete, i-aș spune, Aristotel crede că inteligența este aroganță educată. Fostului meu elev (mai avem și neîmpliniri în viață) îi mai scriu aici că arogantul se crede perfecțiunea întruchipată, prin urmare nimeni nu se compara cu cel mai tare din parcare... Omul cu vederea îngustă crede că întreg pământul încapă în curtea sa. Domn șef, uitate o dedicație pentru matală: infatuarea este felul în care cei din jur percep o persoană cu o imagine de sine exagerat de bună. Cei care se consideră speciali se laudă excesiv cu reușitele lor și pretind admirație, se simt norocoși și cred că nu li se poate întâmpla nimic rău. Hai, să trăiți domn șef infatuat și tânăr. Oare?

Daria STEMATE – Despre aroganță

Singura mea avere și aroganță este nebunia. Iar nebunia, când nu este boală a creierului, este dar ceresc. Proștii n-au parte de așa ceva! Unii iau pastile și o-neacă, alții o închid într-un ospiciu – eu nu! Eu o las liberă pe străzi, să vadă lumea c-o am!

Nebunia mea, am spus, este o aroganță strigătoare la... lume care-i privește pe toți de sus: și am dreptate; până la urmă, ce normal a atins vreodată emoțiile, fanteziile și necunoscutul sfintei nebunii? Câți dintre noi mai au darul ăsta, cum aminteam mai sus, ceresc? Și dacă mai sunteți dintr-ăștia „anormali”, câți dintre voi vă simțiți în nebunia voastră la superlativ?

Cât despre mine, am spus: e singura mea avere! Așa pot să scriu, să stau jos pe asfalt, să aiurez printre frunzele astea care (în sfârșit) au catadicsit să cadă, să pot să râd în hohote în drumul meu spre casă după ce mi-am spus o glumă în minte, să merg la cofetăria mea preferată și să mă întind pe canapea (de oboseală)... Chestii d-astea!

Ce? Am invitat o țigăncușă nespălată să mănânce o prăjitură cu mine... Unii au spus că e nebunie curată, iar eu am fost fericită că au recunoscut în sfârșit! Păi dacă nu aveam companie? Uite așa, din aroganță, fac ce vreau eu! Am dormit cu o lustră în brațe pentru că m-am uitat de sus la soră-mea care zicea că s-ar putea să se spargă. Am mâncat singură o ciocolată întregă pentru că m-am uitat de sus la mami care zicea că s-ar putea să fac diabet. Și o să plec în Danemarca, fără prea mulți bani, tot pentru că mă uit de sus la unul din frații mei care-mi spune că s-ar putea să mor de foame.

„ S-ar putea”, „S-ar putea”, „S-ar putea” – mare chestie! Mie spune-mi ce se va întâmpla sigur: căci dacă vine vorba despre procente și nu știu ce marjă de eroare, atunci eu sunt încredințată că nebunia mea va reuși! Va reuși, auzi?

Arogantă? Sunt arogantă? Păi bineînțeles... Doar am afirmat: atunci când nebunia nu e o boală a creierului, este dar ceresc... Și numai eu știu ce pot să fac cu divinul ăsta...

DARIA STEMATE e o fată frumoasă și delicată, stă în prima bancă, e în clasa a XII-a, la CARABELLA și i-a apărut deja prima carte...

Iuliana Elena DUMITRAȘCU – Aroganță și ignoranță

Se spune că oamenii au învățat umilința grație cunoașterii, iar aroganța i-au făcut ignoranți.

„Cocoșul” care stă chiar acum în fața mea nu este, de fapt, decât o puicuță din mulțime, un amestec de mândrie și îngâmfare, deci un hibrid estetic eșuat. Pentru el, cunoașterea este deja un rezultat deodată ce a deprins toate cunoștințele în felul său și și-a format o părere greșită, în general, și are doar o părere și aceea proastă, nepotrivită, pe care nu i-o poate contraataca nimeni, deoarece el este cel mai bun, cel mai inteligent. În esență, totul este la superlativ în cazul său.

Din nefericire reușește, uneori, să iasă din anonim și să se transforme într-o găină și să pășească țanțoșă în fața puicuțelor (tinerelor) învățăcele. Pentru acest gen de persoane numai bine! Nu le doresc decât să se trezească singuri la realitate până când viața nu îi va izbi de realitate cu tot cu mândria și ignoranța pe care o cultivă în dezavantajul lor (deși ei nu cred și nici nu observă asta) și a victimelor care îi cred senzaționali, modele de urmat.

Diferența dintre un arogant inteligent și un arogant bogătaș este precum un coș plin cu mere bune, gustoase și unul cu mere care par bune, dar sunt stricate în interior. De-a lungul timpului am întâlnit numeroși astfel de „cocoși” și mai puțin oameni.

IULIANA ELENA DUMITRAȘCU este elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin CARABELLA”, din Târgoviște...

Laura Andreea STOICA – Nu deveniți insuportabili!

Aroganța? Nu știu care e definiția din DEX, dar eu aș defini-o ca pe o chestie pe care am experimentat-o cu toții, pentru că întotdeauna s-a găsit cineva care, din

perspectiva noastră, se află undeva sub nivelul nostru. Nu știu dacă se poate spune despre un om că n-a fost niciodată în viața lui arogant... e o chestie pe care nu alegi să o primești, dar poți alege să o înlături. Nu alegi să o primești pentru că natura omului e prea păcătoasă pentru a nu face o reverență în fața acestui păcat atât de elegant și rafinat.

Interesant e că aroganța vine la pachet cu lucruri pe care și le dorește orice om, lucruri văzute bine de către oricine: vine la pachet cu educația, cu succesul, cu banii, cu intelectul, cu funcția ocupată, cu mașina condusă. Ai crede că aroganța e bună, nu? Te face să te simți important, aflându-te undeva mai sus decât ignoranții din jurul tău, dându-ți mai multă încredere în tine și în puterile tale. Ai tot dreptul să fii arogant... doar ai muncit pentru ceea ce ai, și-ai tocit coatele prin facultăți, sau, poate... ei bine, în România știm cu toții că de foarte multe ori nu munca cinstită aduce succes. Ai tot dreptul să fii arogant... acum, când te-ai întors din Spania, de la cules de căpșuni și și-ai cumpărat BMW și și-ai făcut casă după nu știu câți ani de muncă, nu ai cum să-l mai bagi în seamă pe vecinul cu care spărgeai semințe în fiecare seară înainte. Ai dreptul să fii arogant cu foștii tăi colegi, pentru că tu ai făcut studii universitare, pe când unii dintre ei au ajuns muncitori cu ziua. Acum, când vă întâlniți pe stradă, tu băiat bine, el un amărât, nici măcar nu îl mai saluți.

ATENȚIE, NU DEVENIȚI INSUPORTABILI, NU CONFUNDAȚI AROGANȚA CU RESPECTUL DE SINE!!!

Am fost de multe ori arogantă și mi-am dat seama prea târziu... știu că mai sunt încă persoane care mă consideră... dar am luptat ca Aroganța să nu devină prenumele meu, după care lumea să mă recunoască, și încă mă lupt cu asta. E o bătălie pe care fiecare dintre noi trebuie să o câștige, în fiecare zi. Cu cât ști mai multe, cu cât faci mai multe, ai tendința să devii arogant, să te uiți de sus la cei de jos. Hei, nu uita că și tu ai fost unul care a plecat de jos, din adâncul pământului, până să ajungi să te întinzi ca spicul de grâu, semeț, în lumina soarelui! Ce ție nu-ți place, altuia nu face... E un principiu foarte simplu. Nu fă din aroganță un mod de viață pentru că vei sfârși fie singur, fie înconjurat de alții ca tine și vă veți da concursul în care e mai tare. A-ți bate joc prin aroganță de cei mai slabi decât tine semnaleză o lipsă acută de înțelepciune.

Din contră, tu, cel care ești mai frumos, mai deștept, mai întreprinzător, tu, ar trebui să îi ajuți pe cei de lângă tine să lupte tot mai mult pentru dezvoltarea lor. Dă-le șanse oamenilor! Zâmbește-le, încurajează-i! Nici nu ști ce mult valorează pentru un om care se simte de nimic o vorbă bună venită din partea ta. Discută cu oamenii, și prin inteligența ta, plasează în mintea lor întrebări care să îi frământă, la care să-și dorească să găsească răspuns. Unul dintre principiile pe care eu le-am adoptat este că Dumnezeu m-a binecuvântat pe mine ca să devin o binecuvântare pentru alții. Folosește abilitățile tale, cunoștințele tale pentru a-i ridica pe cei căzuți în sărăcie culturală, economică, spirituală, etc.

Și încă ceva... Dacă renunți la aroganță nu înseamnă că trebuie să devii umil. Dacă te consideri cu adevărat inteligent și chiar ești, fără a-i trata pe ceilalți cu superioritate, nu înseamnă că ești cu nasul pe sus, ci că ai o imagine de sine corectă. Că nu mai spargi semințe în fața blocului, că nu mai asculți manele sau că renunți la unii prieteni nu e întotdeauna un început de aroganță, ci mai degrabă un început al maturizării tale. Ar mai fi muuuulte de spus, dar aici se sfârșește discursul meu din această seară. A transmis pentru voi Laura Stoica, nu cântăreața, ci scriitoarea de la **Cultura de sâmbătă**...

LAURA ANDREEA STOICA este o domnișoară de CARABELLA (clasa a XII-a), energică, hotărâtă și totuși visătoare...

Leontina GRIGORESCU – Analiză arogantă

Aroganță, aroganță, aroganță... Oare ce termeni am putea folosi pentru a descrie acest factor care influențează așa de mult relațiile interumane? Cunoști o persoană care face parte din categoria amintită? Cred că ar fi o chestiune abstractă să afirmi că ești străin de existența indivizilor aroganți. E imposibil, lumea e plină, probabil oamenii ăștia vor invada și celelalte planete din Univers. De ce? Pentru că dețin prea mult „swag” pentru Terra.

Prin urmare, am stabilit (eu, împreună cu dumneavoastră, sper) că de aroganți nu ducem lipsă. Indivizii aceștia joacă un rol foarte important în cadrul actual: ajută populația să realizeze care este nivelul pe care să se situează în ierarhia bunului simț. Oare greșesc când spun că aroganța este un lucru negativ? Sau totul ține de procentul regăsit în fiecare personalitate? Poate uneori e benefic să adopți atitudinea asta, posibil să supraviețuiești mai ușor societății haotice. Am auzit de multe ori că cei timizi par aroganți, și pare destul de aplicabilă teoria. Deci, scutul de apărare contra răului este fără doar și poate unul dintre aspectele calității sau defectului de a fi arogant. Deseori mi-am dorit să fi inventat cineva o umbrelă cu ajutorul căreia să stopez săgețile malițioase, asta ar fi fost antidotul perfect contra maladiei sentimentale. Afirm astfel că aroganța, indiferent dacă o numim scut/umbrelă miraculoasă contra opiniei publice sau conform limbajului popular „plinătate de sine”, aroganța ar putea fi văzută și prin niște ochi mai buni.

Bineînțeles că oricât de multe scuze aș încerca să găesc, „totul are o limită”, dar ținând cont și de faptul că fiecare își impune sieși propriile limite, nimic nu poate fi contestat, nici măcar mândria.

Cert este că suntem rezultatul mediului din care provenim: cultivăm respect, suntem respect, cultivăm aroganță, vom fi aroganță.

„Things outside you are projections of what’s inside you, and what’s inside you is a projection of what’s outside. So when you step into the labyrinth outside you, at the same time you’re stepping into the labyrinth inside.”

Alina PREDA – Dincolo de o mască rece

E un fel de punte sufletească, de conexiune caldă ce se stabilește între tine și persoana pe care abia ai cunoscut-o, dar față de care simți o puternică și impetuoasă empatie. Nu poți explica, și nici eu nu pot explica, pentru că astfel de legături sunt rezultatul unei intuiții profunde, izvorâte dintr-un spațiu emoțional mai presus de pustietatea unor cuvinte care eșuează și vor eșua definitiv să umple golul lăsat de caracterul lor limitat și restrictiv. Sau poate că vei simți din prima, în legătură cu o persoană necunoscută, anxietate și dorința vagă, nelămurită că nu e de încredere și că trebuie să păstrezi distanța. Știu că nu se judecă cărțile după copertă și că de multe ori prima impresie este greșită și deplasată, dar eu vorbesc despre stadiul inițial, sentimental, ce precede rațiunii și primelor cuvinte. Și atunci, te întreb pe tine, de ce se întâmplă acest lucru? Sau tu te întrebi pe tine...

Există, cel mai probabil, o explicație, măcar parțială și în spatele unor fapte ce par învăluite în mister și de neînțeles. Sufletul tău e uimitor și le simte pe celelalte din jur în mod independent de rațiunea ta, inconștient, pentru că există o cale mult mai profundă de a comunica, de a înțelege cu adevărat oamenii. Și atunci, oamenii pot emana căldură și frumusețe, sunt plăcuți și iubiți, sau pot afișa o mască rece de aroganță și indiferență, care îi îndepărtează pe ceilalți. Aroganță, indiferență, orgoliu, nepăsare, superioritate, toate trăsăturile negative ale ființei umane într-o singură persoană. Și cum e posibil acest lucru?

Da, aroganța îi îndepărtează pe cei din jur, dar îl și izolează pe cel arogant și construiește un zid între interior și exterior. E perfect adevărat că se poate naște din amprenta unui mediu nefast asupra personalității, educație și model parental (nu cred în ideea că răutatea e o caracteristică intrinsecă a omului-la naștere el este pur și inocent), dar e la fel de adevărat că această aparență de duritate ascunde, de cele mai multe ori, un suflet fragil și nesigur, care se teme și nu are încredere în el.

Eu așa văd aroganța. Din multitudinea de măști, fiecare o alege pe cea cu care se simte cel mai confortabil. Nu cu exteriorul, ci cu propria conștiință, ca să supraviețuiască și să-și găsească fericirea. Nu te-ai gândit vreodată că e posibil ca cel ce se comportă urât cu cei din jur o face pentru că proiectează în exteriorul propriei ființe neplăcerea de a fi el însuși? Aroganța devine o mască a imposibilității de a iubi și de a forma legături armonioase cu cei

din jur, pe fondul unei lipse de iubire a propriei persoane... și atunci poți înțelege de ce simți antipatie față de unele persoane.

Eșecuri, visuri neîmplinite și idealuri zdrobite, plus o aparență de duritate și orgoliu. Și în spatele acestora un suflet rănit și dezamăgit care nu încearcă decât să se protejeze. E trist că o face într-un mod total greșit, și e și mai trist că noi nu vedem asta... noi, care am știut să ne învăluim sentimentele în ocrotirea celor dragi, noi nu vedem asta sau nu ne dorim să o vedem și să o înțelegem?

Alina PREDA este elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Ionela Cristina MILITARU – Prejudecăți

Ai crezut vreodată în destin? Te apreciezi atât de mult încât să crezi că cineva sau ceva, o ființă superioară și obiectivă, alcătuiește planuri pentru tine? Amăgește-te în continuare. Nu există soartă, poate, cel mult, relația cauză-efect, ceea ce ar fi mult mai periculos pentru conștiința și imaginea ta despre ceea ce poți aduce benefic în viața celorlalți. Pe de altă parte, coincidențele sunt ușor confundate cu ceea ce noi numim astăzi, poate prea optimist, voință divină.

Astfel, există momente în care te gândești prea profund la ceea ce ți se întâmplă, te complaci în situația care îți acaparează voința și simțurile, ajungi să te victimizezi până la ipocrizie, încât toți te vor vedea ca pe o persoană arogantă, rece și incomprehensibilă. Însă, nimeni nu privește aroganța ca pe ceva involuntar și necesar în același timp. Înfumurarea voită e prostie, pe când cea pe care sufletul o folosește ca pe un scut împotriva lumii exterioare și a propriilor sentimente e naivitate și încredere într-o lume fără contur și stabilitate, lumea de gheață a ideilor.

Inocența unui copil e aroganță, dar nimeni nu îl judecă. Oare atunci când, într-un leagăn, el strigă: „Pot să zbor!” nu e atât de egoist încât să fie considerat îngâmfat? Ce îi oferă lui dreptul de a subestima legile fizicii și de a ne vedea pe noi niște ființe inferioare, fără aripi? Vârsta e relativă, așa se spune. Dar se pare că fiecare perioadă a vieții are templul ei, iar noi, temători de necunoscut, nu vrem să depășim confortul celui precedent. Asta se întâmplă cu sufletul unui copil pe care îl consider arogant. Îi e frică să crească, nu e pregătit să înfrunte viața, încă nu a învățat tacticile de luptă care îl duc inevitabil spre victorie. Pentru el, familia e singurul univers care îi oferă liniște și protecție, unicul lucru asupra căruia se simte posesiv și pe care îl deține fără obligații și compromisuri. Acțiunile lui dominate de înfumurare devin astfel pardonabile.

La cealaltă extremă se află persoanele bolnave. Pentru ele, viața nu mai reprezintă nicio surpriză sau motiv de bucurie. Fiecare clipă e trăită cu intensitate, dar în subconștient există gândul macabru și cuprinzător al sfârșitului. Astfel, secunde lor devin minciuni pe care ei se autoeducă să le creadă. Alții dau dovadă de un curaj iluzoriu, pe care noi îl confundăm cu aroganța. De fapt, această atitudine superioară și detașată, dorința de a lăsa deoparte lumea exterioară și privirile curioase pe care oamenii nu le pot subjuga sentimentului de datorie și compasiune vine din teamă. De necunoscut și efemeritate. De a fi uitat, probabil judecat pentru că s-a lăsat învins. De sine. Dorește să sfideze moartea și viața, dar nu știe cum. Singurul mod accesibil e să ignore oamenii aparent fericiți și să devină aroganți, dar nu intenționat. Pur și simplu pentru că asta îi face să se simtă importanți.

Așadar, aroganța e o variantă neretușată a fricii. Chiar dacă unii nu vor să recunoască asta și se cred superiori doar pentru că au o minte sclipitoare, au sufletul umbrat de o teamă pe care nu au vindecat-o, sau pe care o amplifică în fiecare clipă. Aceea de a fi considerați, paradoxal, ciudați și nepotriviți în această lume care pune accentul pe idei de duzină. Unui parvenit ideea de a fi inadapdat într-o societate bazată pe o ierarhie materială i se pare de neconceput, pentru el sărăcia devine un viciu care îl poate duce într-un labirint fără ieșire: al anonimatului și al obiceiurilor care îl transformă într-o epavă. Un om fără capacități intelectuale este arogant într-un mod comic, dar de înțeles: nu vrea să fie comparat, deoarece acest lucru îl va face să se privească așa cum o fac ceilalți: cu nemulțumire.

Însă, puțini sunt cei care privesc dincolo de o expresie continuu dezamăgită de ceea ce se află în jur și ajung să judece fără să cunoască povestea ce se ascunde dincolo de o cortină marcată de ochi într-o permanentă căutare și buze care nu știu decât formula magică a grimasei. Aceste persoane sigur nu cred în destin.

IONELA CRISTINA MILITARU este elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Alexandra NEAGU – Pietre și oameni

Piatră – nume generic pentru orice rocă solidă, dură răspândită la suprafața sau în interiorul pământului. Acum înțelegi? Tu, eu și restul lumii suntem OAMENI, doar niște simplii oameni. Fărâme de pământ cu fărâme de pietre, ba înlăuntrul nostru, ba pe chip, în vorbe, în priviri. Sfidăm timpul, sfidăm cerul, sfidăm celelalte bucăți de pământ, plămădite din același aluat ca cel din care, nu de mult, am fost ridicați și noi.

Devenim mândrii, egocentriști, mediocrii în gândire, grăbiți în pași și decizii. Ne facem loc prin mulțime, aruncăm cu pietre neșlefuite în cei mai slabi; ne bolovănim în locuri ticsite de

intrigi, de impertinență, de narcisism. Ne expunem impetuos trăirile, concepțiile și hainele de la mall. Uităm să privim în lături, să înțelegem lacrimi, să citim pe fețe brăzdate mult prea timpuriu. Ne lăsăm conduși de capricii, devenim insensibili, opaci, dureros de împietriți în fața realității lipsite de culoare a altora: oameni care au orizonturi de atins, dar mâini prea scurte, cu degete care tremură la o simplă adiere a destinului crud.

Suntem oameni, cu ochi de gheață, cu zâmbete perfide și, uneori, cu un regret simbolic, care dispare de îndată ce mergem la shopping. Suntem oameni în emisiuni televizate, unde toți donăm bunătate, fără să așteptăm ceva în schimb. Să recunoaștem însă că aroganța ne domină mai des decât sentimentul egalității. Tu, omule, să-ți croiești propriul drum levitând peste cei vulnerabili, nu mergând pe calea cea mai grea împreună cu ei, umăr la umăr.

Aroganța nu este un mof, e un viciu cotidian. Reprezintă evadarea omului din anonim, dintre miile de bulgări de pământ, prin rotunjirea propriei pietre, prin întărirea ei cu sedimente de nepăsare, de orgoliu, de egoism.

Sufletul stă și privește tăcut,

Mai plânge uneori pe mușește.

E singur, murdar, e trecut,

Pentru mântuire doar el mai muncește.

Oftează când vede păcatul,

Mândria ce azi îi e frate.

Ar vrea să trezească iar omul,

Bunătății să-i dea întâietate.

Dar nu poate lupta în beznă,

Între orgolii mai vechi și greșeli mărunte.

Mai strigă o dată și tace:

Omule, fii bun! Zilele-ți sunt scurte!

Alexandra NEAGU este elevă în clasa a XI-a E, la Colegiul Național „Constantin Carabella”- Târgoviște...

Larisa Ioana MILEA – Ce aroganță...

Poftim, sunt arogantă. Și nici foarte onestă nu mă pot considera. Abuzez de propria-mi putere de exprimare și o simt ca pe un păcat. Un păcat capital care nu va fi acceptat cu ușurință în

această societate pe care înaintașii mei au construit-o din greu, cu eforturi inimaginabile presărate cu sacrificii de orice natură. Au murit eroii națiunii mele, națiunii noastre. Au murit în numele prea măritelor drepturi care încă se încalcă cu nerușinare, iar noi, generația pe care o hrăniți cu o educație peticită, nu vedem acest fapt real. Suntem orbiți și ignoranți. Ne-am îngropat valorile morale în mormane de principia moderne, pe care le blamez cu adevărat doar în măsura în care ele ne fac inconștienți, incapabili de lucruri mărețe care încă pot revoluționa. Cu toate acestea văd și oameni, deloc puțini, care au voință și luptă să vindece boli de care țara noastră pare să nu poată scăpa nici în al douăsprezecelea ceas. Le aud strigătul, căci au șoptit în cor.

Atât de arogantă sunt... Nu mă pot mulțumi cu lumea plină de nereguli în care am crescut privind într-o direcție strict indicată spre care refuz vehement să mă îndrept. Infatuarea curge în venele mele. Cred în viziunea mea exagerat de mult pentru că nu mi s-a dat de ales. Cei ce mă înconjoară sunt prea nepăsători măcar să ofere o scurtă vizualizare a perspective mele.

Sunt arogantă! Sunt arogantă datorită faptului că îmi doresc un viitor sigur, un viitor stabil, un viitor pe care să nu îl aștept tremurând de teamă și de neputință. Sunt conștientă că nu este totul pierdut și că încă mă pot izola de distrugerea ce bate la ușă de ani de zile și amenință să ne răpească și ultima frântură de speranță. Am voința și curajul să alimentez salvarea.

Dragi părinți, oferiți-mi puterea, căci atât îmi lipsește. Voi porni pe un drum plin de obstacole, drumul pe care ați trecut și voi, aceeași potecă plină de moloz, cu gropi adânci care v-au mâniat cumplit. Sunt pregătită. Cu toți suntem pregătiți, o știu, o simt. Noi suntem pregătiți, chiar dacă acest fapt ne face aroganți, plini de fumuri și pretenții. Perfect! Propunerea mea: prieteni, să fim aroganți până la ultimul!

LARISA IOANA MILEA este elevă în clasa a XI-a D, la Colegiul Național „Constantin CARABELLA” din Târgoviște...

Mihai Robert LUNGU – A fi sau a nu fi, acesta este răspunsul

Conform definiției din DEX, aroganța reprezintă, în principiu, un defect al comportamentului unui individ. Întrebarea mea este: cine este cel care pune acest „diagnostic” de arogant? Ce doctor să consult să aflu dacă nu cumva, chiar și eu, sufăr de această maladie?

Îmi place să privesc aroganța ca pe o armă, o armă împotriva celor ce nu te înțeleg. Deși este folosită inițial cu scopuri cât mai umane și primitive, și anume: dorința de a te mândri sau de a ieși în față, această poate deveni, dacă este folosită cu cap, un fel de scut împotriva lucrurilor rele întâlnite în această societate.

Adesea las în urma mea impresia de arogant, o simt, dar tot la fel de des se întâmplă că această impresie să fie spulberată, în cazul în care „doctorul” care mi-a pus acest diagnostic, dispune de puțin timp de socializare, care va duce inevitabil la o întorsătură de situație, respectiv de impresie vis-à-vis de comportamentul meu. Astfel, mă pot baza mereu pe acest scut, el știind să mă ferească de persoane nepotrivite, evitându-le cu ușurință.

Acum, nu intenționez să afirm că aroganța este o calitate, nici pe departe. Doresc să punctez faptul că este un termen destul de tabu, folosit de multă lume cu scop de etichetare și care nu are o relevanță foarte concisă cu privire la motivul din spatele acestei manifestări.

În momentul în care oamenii se vor întreba „de ce?” este acest „pacient” bolnav de aroganță, atunci va dispărea și această “maladie” din caracterul tuturor oamenilor.

MIHAI ROBERT LUNGU e un „lungan” de CARABELLA, elev în clasa a XII-a...

Roxana Florentina CLOPOTARU – Interviu cu Aroganța

Ea, o doamnă cochetă, pe un scaun, într-o cafenea din oraș... Eu, o tânără jurnalistă... Recunosc, dânsa mi-a atras atenția, se vedea că respiră un alt „aer” față de ceilalți oameni. Și-am îndrăznit să o salut și să o întreb dacă mi-ar putea acorda un interviu.

Și așa începe povestea...

– Bună seara, doamnă dragă!

Ea, „Bonne soire, ma chérie!”

Și-și dă ochii peste cap,

Că-i madame de la Paris...

Și-aș fi vrut s-o-ntreb de toate,

Educație, copii...

Însă, ea n-avea nici școală,

Dar era de la Paris.
– Cum vă cheamă? am întrebat-o.
-Je m'appelle Jaqueline.
Și atunci mi-am dat eu seama
Că n-ar fi madame chérie
Și c-ar fi româncă doamna,
Nicidecum de la Paris.
Tot ce-avea era mândrie
Ironie și scandal...
N-ar fi vorbit românește
Pentr-un interviu banal.
Și atunci, să-i rup ideea,
La-ntrebarea „Cum te cheamă?”
I-am vorbit în altă limbă
Și privind-o cum blestemă,
I-am răspuns:
-Jaqueline e-un vis, madame,
N-ai tu timp de el în viață.
Până data viitoare,
Tu t'appelles „AROGANȚĂ”!

ROXANA FLORENTINA CLOPOTARU este elevă în clasa a XI-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...